

[Finansministeren.]

telserne af ligningsloven sidste år, at man ikke kunne gøre regning på at få væsentlige ændringer gennemført i et folketingsår med sigte på det efterfølgende skatteår.

Når det er sagt, skal jeg tilføje, at regeringen ser med sympati på tanken om en forhøjelse af lønmodtagerfradraget. Jeg går ud fra, at vi på en eller anden måde vender tilbage til dette spørgsmål i løbet af dette folketingsår med henblik på skatteåret 1966-67. I denne forbindelse minder jeg om, at regeringen har til hensigt at fremsætte forslag om en kildeskatordning. Der vil lønmodtagerfradraget jo blive medtaget, omend ordnet på en anden måde end hidtil.

Jeg kan ikke anbefale forslaget om en forhøjelse af hustrufradraget i betragtning af, at regeringen selv vil fremkomme med forslag om en særbeskatningsordning for selvstændige hustruindtægter som nævnt i går — et lovforslag, jeg havde håbet at kunne fremsætte før jul, men som vil komme straks i det nye år, når folketinget atter samles. En forhøjelse af hustrufradraget som her foreslået vil ikke passe ind i det system, der vil blive tale om i det nævnte særbeskatningsforslag, som jeg indtil videre må anse for bedre egnet til at løse de problemer, der i denne sammenhæng er tale om.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg beklager, at finansministeren giver udtryk for, at dette lovforslag er kommet for sent frem til at kunne få virkning for det kommende skatteår, hvis det skulle blive vedtaget. Jeg vil erindre om, at vi flere gange har været ude for, at ligningsloven blev ændret i november eller december måned, og at det kunne lade sig gøre at tage hensyn til sådanne ændringer og praktisere dem. Jeg tror også, det kunne være sket i dette tilfælde. Jeg erkender, at vi burde være kommet med lovforslaget noget før, men det forholder sig, som jeg sagde i fremsættelsestalen, sådan, at vi faktisk regnede med, at regeringen under en eller anden form ville komme med ændringsforslag til ligningsloven — det har vi oplevet flere gange — selv om ligningsloven nu behandles anderledes end tidligere, og så ville vi foretrække at komme med vore forslag som ændringsforslag hertil. Vi

tænkte, at enten havde regeringen måske nogle tekniske ændringsforslag til ligningsloven, eller også ville regeringen selv tage initiativet til at foreslå forhøjelse af lønmodtagerfradraget, eller måske ville regeringen være kommet i rette tid med sit bebudede lovforslag om ændringer i sambeskatningsreglerne. Ingen af delene er sket, og da vi blev klar over, at der ikke ville ske noget, kom vi med vort lovforslag, og vi kan kun beklage det, hvis det af tidsmæssige grunde ikke kan få virkning fra det næste skatteår.

Naturligvis er jeg glad for, at den højtærede finansminister ser med sympati på, at lønmodtagerfradraget bliver forhøjet; det giver da i hvert fald håb for fremtiden. Jeg må i øvrigt sige, at man må ikke tro, at socialistisk folkeparti egentlig er særlig begejstret for lønmodtagerfradraget og andre lignende fradrag. Vi kan kun affinde os med dem, fordi vi har en temmelig tosset skattelovgivning, som navnlig er uretfærdig imod lønmodtagere, og fordi skatteligningen ikke er effektiv over for stort andre end netop lønmodtagere. Det er egentlig også den reelle begrundelse for, at vi overhovedet har et lønmodtagerfradrag, og det er så mange år siden, det blev fastsat til 400 kr., at det for længst burde være ført à jour.

Noget lignende kan siges om fradraget for selverhvervende hustruer. Jeg erkender, at hvis regeringen har et bedre forslag til løsning af dette problem, er det naturligvis en fordel, men jeg vil altså gerne se manden, før jeg tager hatten af.

Jeg beklager meget, at den højtærede finansminister overhovedet ikke udtalte sig om nr. 3 i vort forslag til lov om ændring i ligningsloven. Det er da i hvert fald noget, som egentlig godt kunne have været gennemført fra det kommende skatteår — dette med at den selverhvervende hustru skal skrive under på selvangivelsen og være ansvarlig for, at hendes indtægt er opgivet rigtigt. Man taler så meget om, at kvinden i alle henseender skal have samme ret som manden. Jeg vil erkende, at det nok ikke har nogen praktisk betydning at sige, at kvinden overhovedet skal underskrive selvangivelsen og dermed også være garant for, at opgivelserne vedrørende mandens løn er rigtige, for sådan som ligningsloven er affat-